

Čís. 1940.

Zmatečnost podle §u 344 čís. 1 tr. ř. z důvodu §u 306 čís. 3 tr. ř. lze uplatňovati, třebaš nebyla uplatněna za řízení před porotním soudem, dozvěděl-li se stěžovatel o důvodu ji opodstatňujícím teprve po přelíčení, třebaš byl jeho obhájce o ní zvěděl již před jeho skončením.

(Rozh. ze dne 28. března 1925, Zm I 792/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Táboře ze dne 21. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěření podle §u 181 tr. zák. a zločinem dílem dokonaného, dílem nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 171 a 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc k příštímu zasedání poroty při krajském soudu v Táboře, aby byla znovu projednána a rozhodnuta. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud uplatňuje zmatek čís. 1 §u 344 tr. ř. Podle protokolu o hlavním přelíčení byl jako porotce vylosován a zasedal též po celé líčení na lavici porotců František Č. Tento byl však v této trestní věci slyšen co svědek a jeho protokol u hlavního přelíčení čten. Ježto vzhledem k tomu byl František Č. podle §u 306 tr. ř. z účastenství v rozhodování vyloučen, uplatňuje zmateční stížnost zmatek podle §u 344 čís. 1 tr. ř. Zmateční stížnost jest odůvodněna. Obžalovaný udal, že zvěděl tuto okolnost teprve druhý den po líčení, že na ni za líčení nikým nebyl upozorněn a že proto nemohl této zmatečnosti za líčení platnost zjednati. Bylo sice konaným šetřením zjištěno, že obhájce obžalovaného byl na tuto okolnost upozorněn zástupcem soukromého účastníka ku konci průvodního řízení, když protokol Č-ho byl čten a že okolnost tu pak bezpečně zjistil za porady porotců, že však přes to ihned, jak měl učiniti, zmatek toho neuplatnil. Dlužno připustiti, že obhájce i obviněný vystupují naproti soudu jako jediný společný procesní subjekt a že projev vůle aťsi toho neb onoho děje se jménem tohoto subjektu procesního. Pak-li by však projevy obhájce a obžalovaného byly v rozporu, rozhoduje vůle obžalovaného (Storch I 332). Zůstává tedy obžalovaný vždy svrchovaným. Tak na příklad nemůže se obhájce bez svolení obžalovaného vzdáti opravných prostředků a nemůže je bez jeho svolení prováděti. Důsledkem toho nemůže se též bez souhlasu nebo bez vědomí obžalovaného vzdáti těch kterých zmatečních důvodů. Obžalovaný může obhájce kdykoliv, ovšem aniž by tím trestní řízení zdržoval, z obhajování sprostiti a je na jiného obhájce přeněsti.

Z ustanovení §§ů 255, 324 a 335 tr. ř. o přednesu stran při hlavním přelíčení, vychází na jevo, že obžalovaný může se hájiti vedle svého obhájce též sám a že tudíž může uvést ku své obhajobě i okolnosti, jichž obhájce neuvedl neb uvésti nechtěl. Tomuto názoru nasvědčuje též výjimka z této svrchované moci obžalovaného v kapitole XX., týkající

se mimořádných opravných prostředků, upravená v §u 364 tr. ř., kde obžalovaný, jenž nechal projíti lhůtu k opovězení opravného prostředku, musí dokázati, že se tak stalo pro neodvratné okolnosti nejen bez jeho viny, nýbrž i bez viny jeho obhájce. Jedině v tomto případě by mohl obžalovaný utrpěti újmu případným trestným zaviněním svého obhájce. Toto výjimečné ustanovení, kde se výslovně uvádí »obhájce« ve spojitosti se shora uvedenými vývody a předpis §u 344 čís. 1 tr. ř., jenž ustanovuje, že řízení jest neplatným, když má účastenství v rozhodování vyloučený porotce, leč že by stížnost vedoucí (tedy ne jeho obhájce) zvěděl o této okolnosti, ihned ji neuplatnil. Stěžovatel se o okolnosti té dozvěděl až po hlavním přelíčení, právě tak, jako o ní nevěděl dříve soud porotní, ač porotci byli řádně podle §u 306 tr. ř. poučeni. Jest tedy uplatňovaný zmatek podle §u 344 čís. 1 tr. ř. odůvodněn a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek zrušiti a ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, slušelo uznati podle §u 288 čís. 1 tr. ř.

Čís. 1941.

Poměr trestnosti rychlé jízdy automobilem podle trestního zákona (§§y 335, 337 tr. zák.) a podle min. nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.

Jízda automobilem po silnici, na níž je sníh a náledí, spadá pod hledisko §u 337 (85 c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. března 1925, Zm I 8/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ů 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že nalézací soud řídil se nesprávným výkladem pojmu nedbalosti, nepřihlížev k ustanovení §u 46 min. nař. čís. 81 z roku 1910, a podle čís. 10, že zjištěné jednání zakládá toliko přestupek §u 335 tr. zák., jelikož automobily nejsou v §u 85 písm. c) tr. zák. jmenovány a provoz jich neděje se za okolností zvláště nebezpečných. Stížnost není důvodnou s hlediska žádného z uplatňovaných míst zákona.

Pokud jde o první námitku, jest stížnost na omylu ve dvojím směru. Jednak nedbá toho, že rozsudek shledává neopatrnost nikoliv pouze ve vyšší než přiměřené rychlosti jízdy, nýbrž i v tom, že stěžovatel nevěnoval tomu, co se na silnici dělo, pozornosti, již bylo třeba, takže vjel ze zadu na svědka K-a. Za druhé vychází stížnost výlučně a jediné z předpisu §u 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., nevšímajíc si souvislosti tohoto předpisu s ostatním obsahem VII. oddílu, najmě vůdčí zásady §u 45 nařízení. Zaměstnáním stěžovatele jest řízení a provoz silostrojních vozidel. Podle §u 233 tr. zák. jest u něho předpokládati